

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Tos/106/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123011081
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7123011081.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej a Ing. JUDr. Milana Husťáka, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. decembra 2023, v trestnej veci proti A. B., odsúdeného pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1 Tr. zák., o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 1PP/41/2023 zo dňa 11.8.2023 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods.1 písm. c) Tr. por. z a m i e t a sťažnosť odsúdeného A. B..

odôvodnenie:

Mestský súd Košice uznesením sp. zn. 1PP/41/2023 zo dňa 11.8.2023 podľa § 66 ods.1 písm. a) Tr. zák. zamietol žiadosť odsúdeného A. B., nar. XX.X.XXXX v C. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/12/2021 zo dňa 3.3.2022, právoplatným toho istého dňa.

Proti tomuto uzneseniu, po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o možnosti podať opravný prostriedok, odsúdený do zápisnice o verejnom zasadnutí podal sťažnosť, ktorú aj písomne odôvodnil. Podľa jeho názoru súd prvého stupňa pochybil, pokiaľ pri svojom rozhodovaní zobral do úvahy predovšetkým jeho trestnú minulosť, a to že v minulosti bol 15-krát odsúdený. Podľa jeho vedomostí bol najprv doporučený na podmiennečné prepustenie a následne nevedno prečo ústav v hodnotení neodporučil jeho podmiennečné prepustenie. V ďalšom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Tos/153/2020-61 a Nález ústavného súdu č. I. ÚS 36/2022, v ktorých rozhodnutiach bolo v obdobných prípadoch vyslovené, že súdy prvého stupňa pochybili pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Poukazujúc na vyššie uvedené navrhol, aby krajský súd zrušil uznesenie mestského súdu a vo veci rozhodol sám tak, že vyhovie jeho žiadosti a podmiennečne ho prepustí na slobodu, resp. vec vráti na opätovné prejednanie rozhodnutie mestskému súdu. Záverom svojho podania poukázal na skutočnosť, že sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, nemá dostatok finančných prostriedkov, a preto žiada o pridelenie obhajcu a aby súd v jeho prípade prípadne zväžil premenu zvyšku nevykonaného trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods.1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Vzhľadom na argumentáciu odsúdeného uvedenú v dôvodoch sťažnosti aj nadriadený krajský súd považuje v prvom rade poukázať na zákonné ustanovenia Trestného zákona, v zmysle ktorých je možné vyhovieť návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Správne súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že odsúdený pre pozitívne rozhodnutie o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie splnil len formálne podmienky, teda že odsúdený vykonal viac ako polovicu uloženého trestu odňatia slobody.

Vykonaným dokazovaním boli skúmané aj materiálne podmienky, a teda preukázateľné polepšenie odsúdeného a naplnenie predpokladu, že bude viesť na slobode riadny život.

Nepochybil súd prvého stupňa, pokiaľ pri skúmaní materiálnej otázky a odpovede na ňu vychádzal z hodnotenia jeho osobnosti počas pôsobenia vo výkone trestu odňatia, ako aj možností jeho nápravy. Správne dospel súd k záveru, že u odsúdeného nie sú naplnené zákonné predpoklady na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko bolo nepochybne preukázané, že má sklon k páchaniu trestnej činnosti, o čom svedčia jeho predchádzajúce odsúdenia a navyše ani výkon teraz uloženého trestu odňatia slobody nemal na odsúdeného dostatočne účinný výchovný vplyv, aby bolo možné od neho očakávať, že sa natrvalo vyvaroval negatívnym návykom. Resocializačná prognóza u odsúdeného je nepriaznivá, riziko recidívy trestnej činnosti je vysoké. Hodnotenie jeho správania za obdobie strávené vo výkone trestu nepostačuje na prijatie záveru, že jeho správanie preukazuje polepšenie a že možno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Aj nadriadený krajský súd tak dospel k záveru, že po komplexnom zhodnotení všetkých relevantných skutočností nebolo preukázané, aby doterajší výkon trestu odňatia slobody odstránil negatívne charakterové vlastnosti odsúdeného, ktoré ho viedli k spáchaniu trestnej činnosti, čo vyplýva predovšetkým z hodnotenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody. V tomto smere neobstojí ani argumentácia odsúdeného, že riaditeľ väznice ani nevedel, čo podpisoval, nakoľko na verejnom zasadnutí pred súdom prvého stupňa okrem čítania písomného hodnotenia vypracovaného na jeho osobu, bol prítomný aj informovaný zástupca nápravnovúchovného ústavu, ktorý znova osobne poukázal na nesplnenie materiálnej podmienky, ktorá by odôvodňovala kladné rozhodnutie a tým aj podmiennečné prepustenie odsúdeného na slobodu. Na tomto rozhodnutí nemohla nič zmeniť ani argumentácia odsúdeného ohľadne zlého zdravotného stavu jeho matky.

Pokiaľ sa týka žiadosti odsúdeného, aby mu bol ustanovený obhajca, nadriadený krajský súd považuje za potrebné uviesť, že v teraz posudzovanom prípade neexistovali dôvody na ustanovenie obhajcu v zmysle platnej právnej úpravy a odsúdený napokon ani v zmysle ustanovenia § 40 ods. 2 Tr. por. posledná veta, exaktne nepreukázal, že nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby.

Krajský súd záverom poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru preto krajský súd v podrobnostiach poukazuje aj na dôvody napadnutého uznesenia, ktoré si v celom rozsahu osvojil a okrem vyššie uvedeného, ničím viac nedopĺňa.

Vzhľadom na vyššie uvedené nadriadený krajský súd dospel k záveru, že odsúdený nesplnil všetky podmienky, ktoré zákon predpokladá, aby bolo kladne rozhodnuté o jeho návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Záverom nadriadený krajský súd poukazuje na obsahové znenie platnej právnej úpravy, teda na ustanovenie § 65a Tr. zák., a ustanovenie § 414a Tr. por., v zmysle ktorých vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia odsúdeného, ako aj výkon trestu odňatia slobody v nápravnovúchovnom ústave za predchádzajúce odsúdenia a neexistencia takého návrhu zo strany riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, platná právna úprava neumožňuje ním navrhovaný postup, aby súd prípadne nevykonaný zvyšok trestu odňatia slobody premenil na trest domáceho väzenia, tak ako sa toho alternatívne domáhal odsúdený, a preto bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.